

ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ “ΠΡΟΣΔΟΚΩ” ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

 thessculture.gr/theatro/kritiki-gia-tin-parastasi-prosdoko-a/

11 March 2024

ΘΕΑΤΡΟ, ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΘΕΑΤΡΟΥ

By ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

30

Κριτική: Ευθύμιος Ιωαννίδης

Ποιοι είναι ο Γιώργος Βέλτσος και η Ευγενία Βάγια.

Ο Γιώργος Βέλτσος γεννήθηκε στην Αθήνα το 1944. Σπούδασε στο ΑΠΘ και στο πανεπιστήμιο Paris VIII στη Γαλλία. Καθηγητής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, έγραψε ποίηση, δοκίμιο και θέατρο. Παράλληλα άρχισε να αρθρογραφεί και να συνεργάζεται με εφημερίδες της Ελλάδας καθώς και άλλων χωρών. Σημαντικό είναι το συγγραφικό του έργο, το οποίο περιλαμβάνει ποίηση, δοκίμια και θεατρικά έργα. Μερικά εξ αυτών έχουν ανέβει σε θέατρα από τον Μιχαήλ Μαρμαρινό και τη Ρούλα Πατεράκη, ενώ ποιήματα του έχουν μεταφραστεί σε άλλες γλώσσες. Επίσης παρουσίασε εκπομπές φιλοσοφικού περιεχομένου στην ΕΡΤ.

Έχει τιμηθεί από την Γαλλική κυβέρνηση με το μετάλλιο του Ακαδημαϊκού Φοίνικα του 2007, ενώ διετέλεσε πρόεδρος του Εθνικού Θεάτρου και της Επιτροπής Κρατικών Λογοτεχνικών Βραβείων. Το Προσδοκώ μάλιστα είναι η Τρίτη συνεργασία του με το ΚΘΒΕ.

Η Ευγενία Βάγια είναι ποιήτρια. Γεννήθηκε στον Βόλο το 1963, σπούδασε Βιολογία και Θέατρο στη Θεσσαλονίκη και ασχολήθηκε επαγγελματικά με τη διαφήμιση. Έχει εκδώσει τρεις ποιητικές συλλογές, με πιο πρόσφατη τη «Ρήξη»(2023) που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Περισπωμένη.

Το έργο

Το Προσδοκώ δραματοποιεί την ιδέα του θανάτου. Δεν ακολουθεί καμία γραμμική χρονικότητα και ουδεμία χωρικότητα τοπική. Θέτει με υπόρρητα δοσμένο τρόπο ένα ζήτημα κυρίαρχο και πολιτικό για την κοινωνία, την έννοια του θανάτου πολιτικά. Ο θάνατος έχει εκπέσει από την πρωτεύουσα θέση που κατείχε στο παρελθόν, ήτοι ως συλλογική τελετουργία των ιερατειών. Ο Θάνατος ως μέγας Ιεροφάντης της ζωής αποσύρεται από τη συλλογική πρακτική και μόνο ως τελετουργία αφορά το φαινόμενο της εξουσίας. Στις μέρες μας ο μόνος καλός θάνατος, ο φυσικός είναι στενά συνδεδεμένος με την αθανασία που συνδιαλέγεται με τη συλλογική μνήμη. Ποια είναι όμως η πυξίδα της μνήμης, η θεσμική όπως μας αποδίδεται από την Ιστορία (προσωπείο) ή τα θραύσματα των ατομικών μας συνειδησεων (αυθεντικός εαυτός); Το «προσδοκώ» δεν αναφέρεται σαφώς στην ανάσταση

νεκρών, αλλά ζωντανών μέσα από μια πολιτική πράξη αναγνώρισης του θανάτου. Φέρνει στη θεατρική σκηνή τους πεθαμένους πρωταγωνιστές της Μεταπολίτευσης, ως είδωλα εν ζωή και εν τάφω. Τα πρόσωπα λοιπόν του έργου, είναι ένας γέρος και ένας νέος επικήδειος μίμος, οι οποίοι θα «αναπαραστήσουν» τις σημαντικότερες στιγμές από τη ζωή έξι πρωταγωνιστών της Μεταπολίτευσης, αναμοχλεύοντας κατά κάποιον τρόπο τη Δίκη των έξι: Του Κωνσταντίνου Καραμανλή, του Ανδρέα Παπανδρέου, του Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, της Μελίνας Μερκούρη, του Μάνου Χατζιδάκι και του Γιάννη Ρίτσου, οι οποίοι σε άλλο χωροχρόνο είναι οι σύγχρονοι πολιτικοί μας ταγοί και οι τωρινοί γνωμηγήτορες και σε μεταγενέστερο χώρο και χρόνο θα είμαστε εμείς οι ίδιοι... Το έργο ζητά από τον θεατή να απεκδυθεί το προσωπίο του προσαρμοσμένου παιδιού εντός του και να έλθει σε επαφή με το εσωτερικό του παιδί, το οποίο δομείται κατά βάση σε σχέση με τον άλλον, συνήθως σε σχέση με τη Μητέρα του, που φοβάται μην τη χάσει, αλλά και από την οποία οφείλει μια μέρα να χωρίσει, ώστε να ενηλικιωθεί. Ο χωρισμός άλλωστε είναι μέρος του κύκλου της ζωής. Ας μη λησμονούμε πως μια Μητέρα δίνει τη ζωή, δίνει επίσης και τον Θάνατο. Κάθε ζώσα διεργασία είναι εξάλλου μια ιστορία χωρισμού, τελειώματος και αναγέννησης. Η απώλεια της επαφής με τον αυθεντικό εαυτό είναι καθολική, ενώ η ρήξη με την ουσία μας είναι μία από τις σοβαρότερες πληγές της παιδικής ηλικίας. Ο φόβος όμως του χωρισμού, ο φόβος της αλλαγής και ο φόβος της εξαφάνισης, είναι αταβιστικοί, δηλαδή η κληρονομιά της ανθρώπινης εμπειρίας. Τούτοι μάλιστα οι θεμελιώδεις φόβοι κρύβουν έναν πρωτεύοντα υπαρξιακό φόβο, εγγενή σε όλους- τον φόβο του θανάτου. Αυτός ο φόβος είναι φυσικός. Όλοι οι άνθρωποι φοβούνται μην πεθάνουν. Εκείνοι που ισχυρίζονται το αντίθετο δε δίνουν στη ζωή τους, τη σωστή θέση στον δικό τους θάνατο. Είναι απαραίτητο να φοβόμαστε να πεθάνουμε για να ζήσουμε πλήρως. Ο θάνατος ελέγχει την ευθύνη που έχουμε για τη δική μας ζωή. Όλη η ελπίδα, το φως, η αέρινη αίσθηση, το μέλι της παιδικής ηλικίας χάνονται ξαφνικά σε μια μαύρη αγωνία που επικεντρώνεται σε μία και μόνη προσπάθεια: να επιβιώσω, να μην καταποντιστώ. Να μην πέσω, να μην εξαφανιστώ σε μια μαύρη τρύπα, να μη με καταπιεί ένα σφάλμα της ζωής ή να χαθώ στο γύρισμα μιας νύχτας, να κινδυνεύσω να χαθώ μέσα στον λαβύρινθο μιας ζοφερής μέρας... Ο θάνατος είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής και παρά το γεγονός ότι πολλές φορές επιλέγουμε να μην το σκεφτόμαστε, **μια και μόνη στιγμή συνειδητοποίησης της περατότητάς μας μπορεί να μας κάνει να αποφασίσουμε να δίνουμε νόημα σε κάθε μας πράξη**, να κάνουμε τέχνη για να εξασφαλίσουμε κάποια μορφή αθανασίας μέσω του έργου μας ή ακόμα και να αποφασίσουμε να κάνουμε οικογένεια για να συνεχίσουμε να «ζούμε» μέσω από τις αναμνήσεις των οικείων μας. Τέλος, ας μην ξεχνάμε ότι ο άνθρωπος είναι το μοναδικό ον το οποίο είναι «επιφορτισμένο» με το βαρύ ψυχολογικό φορτίο της επίγνωσης ότι κάποτε θα πεθάνει.

Στο λυκόφως της ζωής του, στην άκρη της απόκρημνης ακτής, έτοιμος για αυτό το τελευταίο, μοναδικό πέταγμα, ο καθένας θα νιώσει έναν φυσικό φόβο. Θα πρέπει να δαμάσει μια τελευταία φορά αυτόν τον σύμμαχο προτού ανακαλύψει την απέναντι όχθη...

Η υπόθεση

Το **Προσδοκώ** είναι ένα νέο έργο για τη μνήμη, τον θάνατο και την αθανασία, ένας επικήδειος για το θέατρο, όπως το ξέρουμε μέχρι τώρα, αλλά και για την Ιστορία. Πρόκειται για ένα παιγνίδι ανταγωνισμού και επικράτησης ανάμεσα στους νεκρούς και τους ζωντανούς. Οι νεκροί καταλαμβάνουν πολύ χώρο και οι ζωντανοί εκδικούνται συρρικνώνοντας τις ιστορικές μνήμες σε ξέφτια από παλιές ρεκλάμες και απόηχους συνθημάτων. Οι μνημειώδεις φιγούρες της μεταπολίτευσης, αποκαθλώνονται και αποσυνδέονται από την ουσία της πράξης τους. Ο θρήνος αναδύεται από τον κλαυσίγελο, το πολιτικό αποκτά καινούργιο νόημα καθώς συνδέεται με την καθημερινή αίσθηση της απώλειας, που συνεχώς γιγαντώνεται. Σε αυτόν τον αγώνα ανάμεσα στα ξέφτια της μνήμης και τον θρήνο πάνω από το κενό, που δημιουργεί η απώλεια, ποιος θα βγει νικητής;

“Εγώ δεν είμαι τίποτα. Είμαι ο αδύναμος. Θέλω να ζήσω εγώ όπως οι άλλοι Έλληνες. Μ’ακούτε; Να ζήσω” (Γιώργος Βέλτσος)

Η παράσταση

Το Προσδοκώ έλκει την καταγωγή του από τη μιμική τέχνη. Με τον όρο «μιμική τέχνη» (mime) εννοούμε τη σωματική δραματική τέχνη που δημιουργήθηκε στις αρχές του 20ου αιώνα στην Ευρώπη και συγκεκριμένα στη Γαλλία και συνεχίζεται έως και σήμερα. Οι ρίζες της τοποθετούνται στη διδασκαλία του θεατράνθρωπου Jacques Coreau (Ζακ Κοτώ) που στόχευε στην απομάκρυνση των νατουραλιστικών στοιχείων του θεάτρου, με τη συστηματική

εκπαίδευση των ηθοποιών μέσω ενός προγράμματος που περιελάμβανε γυμναστικές ασκήσεις, μπαλέτο, αυτοσχεδιασμούς με μάσκα γύρω από μιμήσεις ζώων και στοιχείων, ορθοφωνία, χορικά, θέατρο Νο, λογοτεχνία, ποίηση, φιλοσοφία, ιστορία της μουσικής και ενδυματολογίας. Απορρέει από τα παραπάνω ωσαύτως πως ο ιδανικός ηθοποιός στη μιμική τέχνη είναι εκείνος όπου διακατέχεται από σωματική πλαστικότητα, ακρίβεια στο παίξιμο και συναίσθηση της μουσικότητας της κίνησης και των καταστάσεων.

Οι κύριοι δε, εκφραστές του είδους αυτού, Etienne Decroux (Ετιέν Ντεκρού) και Jean-Louis Barrault (Ζαν-Λουί Μπαρώ, που ακολούθησε μέχρι ένα σημείο την διδασκαλία του Ντεκρού) με τη σωματική δραματική μιμική τέχνη (mime corporel dramatique) και αργότερα οι νεότεροι Marcel Marceau (Μαρσέλ Μαρσώ) και Jacques Lecoq (Ζακ Λεκόκ) έθεσαν ως αυτοσκοπό και έργο ζωής τους την ανάπτυξη και παγίωση της τέχνης της μιμικής, μέσα από τις προσωπικές τους σχολές. Οι τεχνικές τους περιέχουν στοιχεία όπως τη διάρθρωση του σώματος σε κέντρα, τη μουσικότητά του, τη σωματική εξωτερίκευση συναισθημάτων και σκέψεων, τη χρήση μάσκας και αντικειμένων, καθώς και πλήθος άλλων μεθόδων που συναντούμε και στη «συμβατική εκπαίδευση» του ηθοποιού και αποσκοπώντας στη δραματικότητα του σώματος του ηθοποιού.

Η παράσταση, η οποία οργανώνεται γύρω από το ζήτημα της θνητότητας δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει την ανακουφιστική χειρονομία της θεατρικής σύμβασης. Στην παράσταση πιο συγκεκριμένα, ο μέγας τελετάρχης γίνεται το κείμενο για τον θάνατο. Μέσω του κειμένου παρατείνεται η ζωή, αναβάλλεται η στιγμή του θανάτου. Οι μίμοι της ζωής δε μιμούνται τις μεγάλες χειρονομίες, αλλά τη ζειδωρη πράξη του καθημερινού βίου του μικρού ανθρώπου. Τα συμβάντα, οι ρόλοι και όλες θεατρικές συμβάσεις αφαιρούνται για να δώσουν τη θέση τους σε έναν ιστό σκηνικών «γεγονότων» που αποτελούν κοινή εμπειρία για το κοινό, καθώς αυτό προσδοκά...

Στη μυσταγωγική παράσταση- performance που μας καλεί μέσα από τη θεατρική, ερμηνευτική προσέγγιση της ταλαντούχας **σκηνοθέτιδας Σοφίας Καρακάντζα** να μιμηθούμε στο φως και την αλήθεια του δίπολου θανάτου- αθανασίας ακούγονται οι θραυσματικές φωνές των μίμων που διεκδικούν να σχηματοποιηθούν στους οδοδείκτες εκείνους που θα μας δείξουν τον δρόμο για την αιώνια επιλογή.

Μέσα μάλιστα στο καταρχήν λιτό, αλλά εύστοχα υποβλητικό **σκηνικό σε επιμέλεια της Ράνιας Εμμανουηλίδου**, ήτοι σε μια αμφίσημη αίθουσα της ένυλης μνήμης, αλλά και του χρόνου, σε έναν χώρο γεμάτο αταβιστικές μνήμες και προαιώνια χαραγμένα στο νερό ίχνη, τα οποία ήγγικεν η ώρα να καταγραφούν στο χαρτί, ξετυλίγονται δίκην μονολόγων οι διαχρονικές και πανανθρώπινες ιδέες-αρχέτυπα του Γιώργου Βέλτσου και ενσαρκώνονται σε ανθρώπινους χαρακτήρες από καταξιωμένους και εγνωσμένους κύρους ηθοποιούς, σε αρμόζοντα, καλαίσθητα κοστούμια της ίδιας, σε ευθύβολη **κινησιολογία της Μέλπως Βασιλικού** και στην άκρως λειτουργική μουσική επιμέλεια του **Δημήτρη Καμαρώτου**. Με εφόδιο μάλιστα τον ασθματικό ποιητικό- φιλοσοφικό λόγο στη σκηνή, οι διαχρονικοί, αναπάντητοι προβληματισμοί με τους οποίους καταπιάνεται το έργο του Βέλτσου,

ανταμώνουν, με αντίλαλη αίσθηση, σε παραλληλισμούς διασταυρώσεων, εξορίζονται και σμίγουν εκ νέου σε ανώτερα όντα με ένα και μοναδικό σκοπό: να δώσουν στέρεη απάντηση και να ρίξουν ζείδωρο φως στα πυκνά σκοτάδια της ανθρωπότητας.

Τα γεγονότα σε όλον τον επικήδειο εκτυλίσσονται σε ένα σκηνικό σκοτεινό και στενάχωρο που θυμίζει έντονα τυμβωρυχία, αλλά και μετάβαση... Επικρατεί πάντα νύχτα και η μόνη πηγή φωτός είναι το φεγγάρι. Το φεγγάρι έχει δεσποτικό ρόλο σε όλη την νεκρολογία, καθώς είναι διαρκώς παρόν, γνωρίζει και παρατηρεί τα πάντα δημιουργώντας ένα περίεργο κλίμα που δίνει έναυσμα στους πρωταγωνιστές για εξομολόγηση. Η θέση του είναι καθαρά συμβολική. Φορτίζει άλλοτε αρνητικά και άλλοτε θετικά την ατμόσφαιρα, καθώς αντιπροσωπεύει την αλήθεια που κρύβεται πίσω από τα πράγματα και αλλοιώνει τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε την πραγματικότητα. **Ο Στέλιος Τζολόπουλος** βγήκε το δίχως άλλο νικητής με το δύσκολο εγχείρημα και κατάφερε με τους περίτεχνους φωτισμούς του να αναπαραστήσει επιτυχώς τη λυγρή ατμόσφαιρα που αποπνέουν οι επικήδειοι μίμοι.

Οι ερμηνείες

Τα πρόσωπα του «Προσδοκώ» είναι πιο πολύ αντι-ήρωες, ούτε τολμηροί, ούτε φιλόδοξοι, ανυπεράσπιστοι, χαμηλόφωνοι, εξομολογητικοί, σχεδόν στάσιμοι και αναποφάσιμοι. Έχουν έναν φόβο, ένα κράτημα που τους δείχνει μικρούς, άορατους, καλυμμένους στη μοναχικότητά τους. Τα ετερόκλητα στοιχεία οργανώνονται σε μια ιδιότυπη, ερεθιστική συγχρονία» και επιχειρούν καταβυθίσεις στα σκοτεινά βάθη της ανθρώπινης ψυχής και του υποσυνειδήτου.

Η γενετήσια ερημιά, οι βαθύτερες ανάγκες, οι ανασφάλειες και οι εσώτερες αγωνιώδεις κραυγές του ανθρώπου αποτελούν, τη θεματική τους. Μέσα δε, από έναν δαίδαλο συνειρμών, αναμνήσεων, παρεκβάσεων παρακολουθούμε μια ιστορία, αλλά κυρίως παρακολουθούμε το ξετύλιγμα ενός ψυχικού κόσμου των ηρώων πολύπλοκου, πλούσιου, αντιφατικού. Μια εξομολόγηση, σαν καταστάλαγμα, σαν διαθήκη ή ακόμα σαν προσπάθεια αρπάγματος από τη ζωή μέσα από τη μνήμη ώστε σε μια απονενοημένη, ασθμαίνουσα, ακατάπαυτη προσπάθεια ο ίδιος ο δημιουργός να αποτυπώσει στο χαρτί τον στεναγμό της ύλης και των ανθρώπων, να ανταποκριθεί στην πολλαπλότητα ουσιών και φαινομένων.

Αυτή δε, η σιωπή η λαλέουσα και εκκωφαντική, το ύστατο καταφύγιο του ευαίσθητου, του αδύναμου, του ηττημένου, του βαθιά συνειδητοποιημένου ανθρώπου μορφοποιήθηκε από το σύνολο των ηθοποιών με απaráμιλλο μέτρο, βάθος, συνέπεια και ερμηνευτική δεινότητα. Αποτελούν τω όντι μια καλοκουρδισμένη ομάδα και αποδεικνύονται δεινοί στο σωματικό παίξιμο, το απαραίτητο ταλέντο και την ευκαία αφοσίωση.

Ο ταλαντούχος ηθοποιός, **Δημήτρης Ναζίρης**, στον ρόλο του ηλικιωμένου Μίμου, πάλλεται επί σκηνής από ερμηνευτική δεινότητα και με τα αναμφήριστα ασκημένα μέσα που διαθέτει (το σώμα, τη φωνή, την κίνηση, τις χειρονομίες) μορφοποιεί με ενάργεια τον ρόλο του, καθιστώντας παραστατική την κατάσταση και την εντύπωση, το περίγραμμα και το συναίσθημα του ρόλου που υποδύεται.

Άξιοι συνοδοιπόροι του ταλαντούχου καλλιτέχνη αποδεικνύονται **οι Μαρία Καραμήτρη, Αίγλη Κατσίκη, Εύα Κουταλιανού, Θεοδώρα Λούκας**, οι οποίες μέσα στο πλαίσιο μιας συμπύκνωσης και εσωτερίκευσης, που ενδεχομένως στερεί την εξωτερικευμένη εκφραστικότητα, ενισχύουν την εσωτερική αισθαντικότητα και ενδυναμώνει τη μορφοποιητική ικανότητα του ρόλου τους, μακριά καταρχήν από φραστικούς βερμπαλισμούς και κινησιολογικές εξάρσεις, κατορθώνοντας να λειτουργούν σαν το αγαστό πρόσωπο της αδυσώπητης μοίρας.

Ο Γιάννης Τομάζος και ο Γιάννης Χαρίσης, υποδύονται με άνεση και περισσή πειστικότητα τον ρόλο τους, εμβολιάζοντας με ψήγματα ελαφρότητας το πυκνό έργο, συνθήκη διόλου εύκολη, καθότι η επιπόλαιη ανάγνωσή του μπορούσε κάλλιστα και πολύ εύκολα να εκφυλιστεί σε καρικατούρα. Αγκάλιασαν όσο θα έπρεπε τον ρόλο τους, ρόλο απαιτητικών προδιαγραφών.

Κλείνοντας, **η Ελένη Θυμιοπούλου** απέδωσε με σεβασμό και ευθύβολα τον ρόλο της και ακολούθησε κατά γράμμα τις σκηνοθετικές οδηγίες, συνθήκη που φάνηκε και αγλάισε το τελικό αποτέλεσμα.

Άπαντες, οι ήρωες της σπουδαίας αυτής παράστασης αποδίδονται από μία άρτια, καλοκουρδισμένη και καλοδουλεμένη ομάδα με άψογη άρθρωση του λόγου, τέλεια σκηνική χημεία και πυρακτωμένη εσωτερική ενέργεια που προκαλεί προβληματισμό και εμβολίζει τον εφησυχασμό του κοινού.

Εν κατακλείδι, το «Προσδοκώ» σε σκηνοθεσία της Σοφίας Καρακάντζα παρουσιάζεται σε μια άξια αναφοράς ανάγνωση. Το πνεύμα του σπουδαίου **Γιώργου Βέλτσου** παραστάθηκε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο από τα χείλη των ηθοποιών για τη διαλεκτική κίνηση της Ιστορίας...Είναι μια παράσταση βαθιά πολιτική με φιλοσοφικό μανδύα, που αφυπνίζει και εγείρει γόνιμα ερωτήματα και πολλούς προβληματισμούς. Πρόκειται για ένα έργο που βρίσκει τρόπο να εξορύξει τον συσχετισμό του καθρέφτη με την ελληνική κοινωνία. Με δυο λόγια: μια παράσταση που δεν αρκέστηκε σε παραλλαγή κάδρου, αλλά κατέθεσε δραστικό θεατρικό ένστικτο. Αξίζουν πολλά συγχαρητήρια σε όλους τους συντελεστές για το όραμά τους.

Ακολουθήστε μας

<https://www.facebook.com/ThessCulture.gr/>

thessculture.gr

<https://www.instagram.com/>

Καθώς και κανάλι στο youtube: : https://www.youtube.com/channel/UCN-M-45CYwJZUFtCPb2DwYQ?view_as=subscriber με ενδιαφέρουσες συνεντεύξεις αλλά και ποικίλα αφιερώματα.

Κριτική :Ευθύμιος Ιωαννίδης

Χαίρετε, είμαι ο Ευθύμιος, είμαι φιλόλογος και συντάκτης της πολιτιστικής ιστοσελίδας Thess culture.gr. Αγαπώ πολύ τη μουσική, τις τέχνες, την ανάγνωση και το θέατρο, ενώ συνεντεύξεις μου και κριτικές μου έχουν δημοσιευτεί κατά καιρούς στον ηλεκτρονικό τύπο. Διαχειρίζομαι παράλληλα τις σελίδες «Ορθογραφία και ορθοέπεια», «Βιβλιοφιλία και βιβλιολογία» και υπήρξα επί πολλά έτη ενεργό μέλος και συντονιστής στις λέσχες ανάγνωσης των βιβλιοθηκών του Δήμου Κορδελιού- Ευόσμου.

Tags:

ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ "ΠΡΟΣΔΟΚΩ"

Share:

-
-
-